

1. LAFFE MOORD

Met een enorme steeksleutel probeert Joe een laatste roestige bout los te draaien. De zon brandt op zijn rug. Grote zweetdruppels glijden langs zijn slapen en verdwijnen tussen de stoppels op zijn wangen. De bouten zaten stuk voor stuk muurvast. Joe mag dan beschikken over weinig hersens, zoals Harvey hem nogal eens verwijtend naar het hoofd slingert, hij is daarentegen beresterk. Zonder hem hadden de anderen een serieus probleem gehad met het losmaken van de spoorstaven. Twee andere kerels, met grote flaphoeden en stoffige en smoezelige kleren, kijken toe. De ene vlak naast Joe heeft een enorm breekijzer in zijn hand. Hij knielt naast het spoor op de grond.

‘Stop eens even!’

Dan legt hij zijn rechteroor op een spoorstaaf. Een paar tellen later schreeuwt hij: ‘Opschieten Joe! Hij komt eraan! We hebben geen uren de tijd ...’

Joe kijkt getergd op en geeft kreunend een ruk aan de sleutel. Het ijzer knarst. Wat droge roest dwarrelt als stof op. De laatste bout valt van de schroefdraad naast de spoorstaaf. Joe trekt de lasplaat uit de flens. Het verbindingsstuk is los. De spikes die de staven op de dwarsliggers vasthouden, zijn al verwijderd door de man met de klauw aan het breekijzer. Hij plaatst het breekijzer onder de losgemaakte spoorstaaf en wringt.

De derde kerel tuurt in de verte. Ineens vernauwen zijn ogen zich. In de verte ziet hij een zwart wolkje dat de lucht in wordt geblazen. Vlug draait hij zich om en wijst. ‘Tempo! Tempo! Hij komt eraan!’

‘Ja dat wisten we al’, snauwt de man met het breekijzer. ‘Zou je niet eens meehelpen, Pancho!’ Hij wijst op een moker die naast de rails ligt. Pancho kijkt even langs de helling van de vallei omhoog. Bovenaan staat een ruiter die als een standbeeld alles gadeslaat. Hij heeft een volle zwarte baard, samengeknepen ogen met daarboven borstelige wenkbrauwen. Pancho loopt naar de moker en pakt hem op. Met grof geweld beukt hij tegen de zijkant van de losgemaakte spoorrails. Zijn maat probeert bij iedere klap met zijn breekijzer het staal om te buigen.

‘Ho! Wacht maar even!’

Pancho stopt onmiddellijk. De man met het breekijzer komt overeind. De rails liggen niet meer in elkaars verlengde. Er is een ruimte van zo’n tien centimeter ontstaan.

‘Voldoende Flynn’, roept Pancho en kijkt dan snel achterom. De zwarte rookpluim wordt groter.

Joe is intussen bezig de bouten van de tegenoverliggende verbinding los te draaien.

De locomotief die op weg is van San Fransisco naar Omaha, braakt gitzwarte rook uit de trechtervormige schoorsteen. Een rit van ruim drie-en-een-halve dag. De overwegend zwarte, met koperkleurige onderdelen opgebouwde 8-wielige locomotief trekt de tender met water en hout dat als brandstof dient. Daarachter rijden een expreswagon, twee passagierswagons – waarvan één slaapwagon – en een paardenwagen. Met een gangetje van 30 mijl per uur (bijna 50 kilometer per uur) beweegt het treinstel zich over de *Transcontinental Rail Road* richting het eerstvolgende station: Evanston.

In de voorste wagon zit een gemêleerd gezelschap. Een gezin met twee kinderen, een aantal cowboys, een groepje mijnwerkers die als gastarbeiders vanuit San Fransisco op weg zijn naar hun familie in het oosten en een geestelijke. Onder hen bevindt zich

ook U.S. Marshal, Wyatt Foley. Zijn aanwezigheid houdt verband met een bijzondere lading in de trein.

In de paardenwagen staat een tiental paarden. Van de slaapwagon wordt in de nacht alleen gebruikgemaakt door het gezin. De anderen zakken zo nu en dan een tijdje in slaap op hun bank.

De trein is al bijna twee etmalen onderweg en de verveling begint toe te slaan. En met de verveling ontstaat er een geprikkelde stemming. Tussen de cowboys achter in de wagon – die regelmatig een slokje nemen – en de mijnwerkers halverwege de coupé hangt een zekere spanning. De groepen mijden elkaar door niet bij elkaar in de buurt te zitten, maar de blikken die zo nu en dan over en weer worden geworpen, getuigen niet van veel sympathie. Een van de cowboys spuugt een keer achteloos in de richting van de mijnwerkers op de vloer. Het is een primitief gebaar, maar de toon is gezet. Zijn maten kijken hem grijnzend aan. Er worden gedempt wat denigrerende opmerkingen gemaakt.

De mijnwerkers zijn zeker geen heertjes, maar vergeleken met de ruige cowboys zijn het brave burgers. Ze negeren de cowboys zoveel mogelijk. De moeder van het gezin heeft de blikken ook gezien en fluistert haar man iets in het oor. Ook de geestelijke en de marshal ontgaat de spanning niet.

Er vliegt iets door de lucht en belandt in de buurt van de mijnwerkers.

De moeder die het voorwerp over zich heen zag komen, houdt het niet langer uit. Ze neemt haar twee jonge kinderen bij de hand en loopt richting de slaapwagon.

Vanuit de groep cowboys klinkt een schunnige opmerking. De vader werpt een venijnige blik richting de groep, maar volgt zijn vrouw niet. Er ontstaat wat geroezemoes onder de mijnwerkers.

De geestelijke trekt een zorgelijk gezicht en kijkt even naar de marshal aan de overkant van het gangpad. Die kijkt onverstoord voor zich uit. Zijn geweer, een Winchester, staat naast hem

met de kolf op de vloer. De duimen van zijn gevouwen handen draaien langzaam om elkaar heen. Zijn revolver hangt in een holster op zijn rechterheup.

Een van de cowboys staat wankelend op en loopt richting de slaapwagon. Dat is voor de vader te veel. Hij loopt de waggelende cowboy achterna. Deze houdt even zijn pas in bij de mijnwerkers en kijkt grijnzend opzij. Dan loopt hij verder. Nu de vader is opgestaan, draaien meer cowboys zich om. De marshal beweegt zijn linkerhand naar de revolver. De cowboy wipt van het balkon van de voorste wagon naar de tweede. De vader volgt hem met een rood hoofd. Ook enkele maten van de cowboy komen in de benen. De marshal heeft de Winchester in zijn handen en staat ook op.

Dan maakt de wagon een heftig slingerende beweging.

De locomotief loopt met een afschuwelijk gekrijs uit de rails. De rechterwielen dringen diep in de stoffige losse bodem naast het spoor. De linkerwielen stuiteren over de dwarsliggers totdat ze de rechterrails raken. De locomotief kapseist en glijdt met groot geraas op zijn kant verder. Het gevaarte verdwijnt in een dichte wolk van stof, zwarte rook en stoom. De koppeling met de kolenwagen knapt af. Hierdoor blijft hij overeind staan en rijdt onbeheerd verder, met de andere wagons achter zich aan. Het slingeren wordt zo hevig, dat iedereen zich krampachtig moet vastgrijpen. Boven de kakofonie van geratel, gerinkel en geknars, klinkt uit de achterste passagierswagon gegil.

De passagierswagon lijkt wel een rodeostier en wie nog niet op de grond is geworpen, moet zich met twee handen vasthouden om niet door op de vloer geslingerd te worden. Even lijkt het alsof de wagon zal kantelen als deze ook uit de rails loopt. Maar dan wordt het kapseizen geblokkeerd door de achteropkomende slaapwagon die al uit de rails is gewipt en nu langszij komt. Dan is de snelheid eruit en komt alles tot stilstand. Alleen uit de paardenwagen klink angstig gehinnik van de paarden.

Wyatt Foley komt overeind en heeft meteen zijn Winchester in de aanslag. De stofwolken trekken traag op en de omgeving wordt weer enigszins zichtbaar.

De gespannen sfeer van zo-even is weg. In plaats daarvan komt iedereen versuft overeind. De passagiers constateren tot hun opluchting dat ze nog leven en dat de wagon nog op zijn wielen staat. Wyatt werpt een blik door een van de ramen en overziet de situatie. Het spoor ligt ettelijke meters verder. Maar hij ziet nog meer. Door de optrekkende stofnevel rond de wagon wordt een tiental aanstormende ruiters zichtbaar. Ze hebben een doek om hun hoofd geknoopt die hun gezicht gedeeltelijk verbergt.

Wyatt heeft meteen door wat er gaande is en slaat met de kolf van zijn Winchester een ruit kapot. Meteen richt hij zijn wapen door het ontstane gat. Kennelijk hebben de aanstormende ruiters het wapen van Wyatt ontdekt. Een regen van kogels treft de wagon. Wyatt vuurt terug. Iedereen is op de vloer gaan liggen. De cowboys trekken nu ook hun wapens.

‘Alle wapens neer en naar buiten!’ buldert een stem buiten de wagon. Door de ramen zien de passagiers een van de bandieten die van zijn paard is gestapt in hun gezichtsveld komen. Hij heeft de machinist in zijn greep en drukt een pistool tegen zijn slaap.

‘Doe wat hij zegt!’ gilt de machinist. Even is het ademloos stil. Dan worden er wapens door het kapotte raam naar buiten geworpen. De bandieten op de paarden komen dichterbij. Een van hen stapt van zijn paard. Een paar anderen volgen hem. ‘Wapens weg!’ buldert hij nog eens en rukt de deur van de wagon open. Gevolgd door vier van zijn maten klimt hij met een getrokken pistool naar binnen. Wyatt is weer gaan zitten. Ook hij heeft zijn Winchester neergelegd, maar wel binnen handbereik. De voorste bandiet ziet hem direct zitten en loopt op hem af. Met een snelle beweging grist hij de Winchester weg en rukt de ster van Wyatts

borst. Met een even snelle beweging trekt Wyatt de doek van het gezicht van de bandiet.

Er komt een woeste donkere baard tevoorschijn.

‘Harvey Mason’, roept de marshal uit.

‘Dat had je niet moeten doen’, sist Harvey. Hij richt zijn wapen op de weerloze Wyatt en vuurt drie keer.

In de expreswagon klinkt een daverende knal. De op Wyatt toesnellende geestelijke duikt van schrik in elkaar.